

Egyedi azonosító:

**SZENTENDRE VÁROS EGÉSZSÉGÜGYI
INTÉZMÉNYEI**

ÖNKÖLTSÉGSZÁMÍTÁSI SZABÁLYZATA

2026.

I. Bevezető rendelkezések

Szentendre Város Egészségügyi Intézményei (a továbbiakban: Intézmény) tekintetében a rendszeresen végzett termékértékesítés és szolgáltatásnyújtás önköltségszámításának rendjét a számvitelről szóló 2000. évi C. tv. (a továbbiakban: Sztv.), az államháztartásról szóló 2011. évi CXCV. törvény. (a továbbiakban: Áht.) és az az államháztartás számviteléről szóló 4/2013. (I. 11.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Áhsz.) alapján a következők szerint határozom meg.

II. Általános rendelkezések

1. A szabályzat hatálya

Jelen önköltségszámítási szabályzat (a továbbiakban: Szabályzat) személyi hatálya kiterjed az Intézményre, valamint az általa foglalkoztatottakra.

A Szabályzat tárgyi hatálya kiterjed az alaptevékenység keretében előállított eszközök, elvégzett tevékenységek vagy nyújtott szolgáltatások tényleges önköltségének megállapítására.

Az Intézmény - maximálisan figyelembe véve a piaci viszonyokat, lehetőségeket - a saját gyakorlata alapján állapítja meg a díjakat az alábbi esetekben:

- közérdekű adat iránti igény teljesítése,
- ingatlanok eseti és rendszeres bérbeadása,
- közvetített szolgáltatások,
- CD lemezre írás,
- kényelmi szolgáltatás egészségügyi ellátással kapcsolatban.

2. A szabályozás célja, az önköltségszámítás alapelvei

Az önköltségszámítás olyan tevékenység, amellyel a szolgáltatás megkezdése előtt, alatt vagy befejezése után megállapítható a szolgáltatás tervezett, illetve tényleges önköltsége. Vezetői döntések meghozatalához elengedhetetlen követelmény az időben történő adatszolgáltatás, a tevékenységek önköltségszámítása, költségelemzése.

A Szabályzat elkészítésének főbb céljai a következőkben fogalmazhatóak meg:

- az alaptevékenységgel kapcsolatos saját előállítású termékek, szolgáltatások közvetlen önköltségen való értékelése;
- információ biztosítás a tevékenység eredményességének megállapításához;
- az árképzés megalapozása
- az értékelési feladatok ellátásához segítség nyújtása;
- a gazdálkodási döntések megalapozása;
- a külső és belső ellenőrzés megalapozása.

Az önköltségszámítás további célja, hogy információt biztosítson:

- a tevékenység eredményességének megállapításához,
- az információk alapján lehetővé tegye, megalapozza a vezetői döntéseket.

A kalkulációs alapelvek a következők:

Költségokozat elve: minden kalkulációs egységre csak annyi költséget szabad elszámolni, amennyi az előállításával kapcsolatosan ténylegesen felmerült és azzal ok-okozati összefüggésben van;

Költségviselő-képesség elve: az egyes termékek önköltségébe ezen elv érvényesítésekor a közvetett költségek egy része nem mennyiség- vagy értékorientáltan kerül átterhelésre, hanem költséghaszon számítás függvényében az egyikre több, a másokra kevesebb jut;

Költségvalódiság elve: minden költséget csak egyszer szabad elszámolni. Az utalványozási és a gazdálkodási fegyelem, valamint az esetleges törvényi előírások betartása, annak ellenőrzése fontos követelménye a pontos, megbízható önköltségszámításnak;

Költségteljesség elve: a költségszámításnak a szervezet egészére és a mérleg elkészítését megelőzően ismertté vált költségeket érintő gazdasági eseményekre ki kell terjednie. Valamennyi költséget figyelembe kell venni lehetőleg integrált adatfeldolgozás segítségével, egyszeri adatfelvitellel, kiszűrve a halmozódást;

Következetesség elve: az önköltségszámítás módszere, a kalkuláció formai és tartalmi felépítése egy-egy időszakon belül állandó legyen, és időszakok között is csak indokolt esetben szabad azt megváltoztatni, különben nem biztosítható az összehasonlíthatóság;

Költségek időbeli elhatárolásának elve: ezt a költségvetési szervek a pénzügyi számvitelnél alkalmazhatják. Ez a gyakorlatban azt jelenti, hogy az éves beszámoló eredménykimutatásában csak az adott időszakot érintő költségek jelenjenek meg;

Közvetlen költségként való elszámolás előtérbe helyezése: minden költséget – ha lehetséges – közvetlen költségként kell elszámolni, mert ez biztosítja legjobban az önköltség kiszámítása során a tényleges terhelések elvének érvényesülését.

3. A Szabályzattal szembeni követelmények

Az önköltségszámítás érdekében megfogalmazott követelmények:

- az adatok kellő időben rendelkezésre álljanak,
- az adatok megbízhatóak és könnyen áttekinthetőek legyenek,
- az egyes kapcsolódó nyilvántartások adattartalma és információáramlása szabályozott legyen.

Ezeket a követelményeket a kalkulációs alapelvek gyakorlatban történő megvalósításával lehet biztosítani.

4. Az önköltségszámításhoz kapcsolódó fogalmak

A tevékenység lehet termék-előállítás, vagy szolgáltatás teljesítése. Az Intézmény működési körében jellemzően szolgáltatási tevékenység fordul elő.

A **kiadás:** pénzügyi fogalomként történő értelmezésben pénzeszköz igénybevételét, készpénz vagy számlapénz felhasználást, vagyis pénzkiadást jelent.

A **ráfordítás:** a költségnél tartalmilag bővebb fogalom. Az Intézmény működéséhez kapcsolódó erőforrás felhasználás bekerülési értéke.

A ráfordítások körébe olyan felhasználások is tartoznak, amelyek nem képezik a tevékenység költségét. A ráfordítások így tartalmazzák azokat az erőforrás-felhasználásokat is, amelyek az Intézmény működése során merülnek fel, függetlenül a tevékenység végzésétől. Természetesen a ráfordítás is pénzben kifejezhető érték, pl. a ráfordítások körébe tartozó felhasználás – amely nem tartozik a költségek körébe –, tárgyi eszközök vásárlása, a működéshez igénybe vett hitel kamata.

A ráfordítás lehet:

- egyidejűleg költség is (anyag-, bérjellegű felhasználás stb.);
- átmenetileg nem költség (eszközvásárlás, később az értékcsökkenés elszámolásakor válik költséggé);
- nem költség, mivel a tevékenység eredményének terhére közvetlenül kerül elszámolásra (nem jelenik meg a költségek között, adó jellegű befizetés).

Általában megállapítható, hogy a költség teljesítményhez, a ráfordítás a hozamhoz kapcsolódó fogalom.

A **költség:** a tevékenység érdekében történő erőforrás-felhasználás pénzben kifejezett értéke.

A költség fogalmi meghatározásából következik, hogy

- a költség mindig egy meghatározott tevékenység elvégzése vagy feladat ellátása érdekében merül fel.
- csak olyan erőforrás felhasználása minősül költségnek, amely pénzben kifejezhető. Pénzértékben kifejezhető a tevékenység elvégzéséhez felhasznált munkateljesítmény (személyi jutatatások költsége), eszközfelhasználás (anyagköltség, energiaköltség).

A költségek csoportosítása:

- a. tevékenység szerint:
 - alaptevékenység költségei,
 - vállalkozási tevékenység költségei (az Intézmény esetében nem értelmezendő)
- b. összetétel szerint
 - elemi költségek: amelyek további részekre nem bonthatók (pl. alapilletmény)
 - összetett költségek: amelyek tovább bonthatók költség elemekre (pl., karbantartás költségei, kiküldetés költsége).
- c. megjelenési forma szerint:
 - személyi jellegű költségek: rendszeres személyi juttatás, nem rendszeres személyi juttatás, külső személyi juttatás,
 - munkaadókat terhelő járulékok,
 - anyagjellegű ráfordítások: készlet beszerzések, különféle dologi kiadások, egyéb folyó kiadások.
- d. elszámolás módja szerint:
 - közvetlen költségek,

- közvetett költségek

A **közvetlen költségek** körébe azok a költségek sorolhatók, amelyekről a felmerülés időpontjában megállapítható, illetve megfelelően bizonyítható, hogy milyen tevékenység elvégzésével, vagy feladat ellátásával kapcsolatban – milyen mértékben – merülnek fel.

A **közvetett költségek** olyan költségek, amelyeknél a felmerülés időpontjában nem állapítható meg, hogy melyik tevékenységet, feladatot milyen arányban terhelik. Ezeknél a költségeknél felmerüléskor általában csak az állapítható meg, hogy hol jelentkeznek (költséghely).

e. a könyvvitelből nyert információk szerint:

- költségnevek,
- költséghelyek,
- költségviselők.

A **költségnevek** a költségek fajtánként történő osztályozása. A költségeket megjelenési formájuk (fajtájuk) szerint az Áhsz-ben rögzített egységes elvek alapján kell elszámolni.

A **költséghely** a költségek felmerülésének helye, területileg, vagy szervezetileg elhatárolt szervezeti egysége vagy részlege. A költséghelyen felmerült költségek közül nem mindegyikre állapítható meg, hogy milyen arányban terheli az elkészült terméket, eszközt vagy szolgáltatást. Felmerülésükkor közvetett költségeknek minősülnek, mivel csak valamilyen számítási móddal határozható meg a termékre, az eszközre vagy a szolgáltatásra jutó arányuk. Ezeknek a költségeknek azon része, amely az előállítással, illetve a szolgáltatással szoros kapcsolatba hozható, a különféle teljesítményadatok segítségével a kalkulációs egységekre átvezetésre kerülnek.

A **költségviselő**: az eszköz, termék vagy szolgáltatás, amelyre a költségek felmerülésük alkalmával közvetlenül elszámolhatóak.

Az **önköltség** a tevékenység mennyiségi egységére vonatkozik. Ennek megfelelően az önköltség a termék vagy a szolgáltatás meghatározott természetes egységére jutó (eszköz- és munkateljesítmény) felhasználás pénzben kifejezett értéke.

Az önköltségen belül megkülönböztetjük:

- a. közvetlen önköltséget,
- b. közvetett önköltséget.

a. Közvetlen önköltség

Közvetlenül elszámolható költségként kell figyelembe venni a tevékenység, szolgáltatás teljesítése, valamint az eszközök előállítása érdekében közvetlenül felmerült, illetve kifizetett kiadásokat. A közvetlen önköltség kizárólag az adott termék vagy szolgáltatás egy egységére bizonyítható módon közvetlenül felmerült anyagjellegű ráfordításokat és egyéb közvetlen költségeket tartalmazhatja.

b. Közvetett önköltség

A közvetett költség minden olyan költség, amely nem áll közvetlen összefüggésben egyetlen, előállított termékkel vagy szolgáltatással sem. A közvetett költségeknél a legfontosabb feladat a megfelelő vetítési alap kiválasztása, mivel ennek segítségével kell a költséghelyeken felmerülő költségeket/kiadásokat az egyes tevékenységekre felosztani.

Vetítési alap általában természetes mértékegységben meghatározott mérőszám, amellyel a közvetett (általános) költség/kiadás alakulása a legjellemzőbb módon összefügg, amely egy adott költségtényező alakulását döntően befolyásolja.

A közvetett önköltség kizárólag az adott termék vagy szolgáltatás egy egységére jutó közvetett költségeinek összessége.

A **vetítési alap** csak természetes mértékegység lehet, és körültekintően kell kiválasztani. Ennek arányában lehet felosztani a felmerülés helyén gyűjtött közvetett költségeket.

A **teljes önköltség** a közvetlen önköltség mellett a termék vagy szolgáltatás egy egységére különböző vetítési alapok figyelembevételével felosztott közvetett költségek arányos részét is tartalmazza.

Kalkuláció: olyan műszaki-gazdasági tevékenység, gazdasági számítás, amely valamely tevékenység végzésének, termék vagy szolgáltatás tervezett vagy tényleges erőforrásigényét számba veszi, összegzi, esetenként méri annak eredményességét.

Önköltségszámítás: a termékegység, a szolgáltatásegység önköltségének kiszámítását jelenti előzetesen, illetve annak befejezése után utólagosan.

A költségek könyvviteli elszámolása szerint az eszközök előállítása, a szolgáltatások teljesítése a tevékenység végzése során felmerült költségek elszámolása a számlarendben rögzítetteknek megfelelően történik.

5. Az önköltségszámítási kalkuláció

Az önköltségszámítás a közvetlen költségek elszámolásának, illetve az általános költségek felosztásának módszere és eljárása.

Az önköltségszámítási kalkulációval kapcsolatban a következőket kell rögzíteni:

a.) a kalkuláció fajtái

1. egyedi kalkuláció: az egyedi kalkuláció tárgya lehet egyedi termék, szolgáltatás, megrendelés vagy saját vállalkozásban végzett beruházás. A módszer egyedi termékek és szolgáltatások esetében nyomon követi az előállítás során felhasznált erőforrásokat és ennek köszönhetően a közvetlen költségeket egyedileg rendeli hozzá a költségviselőhöz. **Az Intézmény ezt a módszert alkalmazza.**

2. sorozatkalkuláció: Ebben az esetben az önköltségszámítás tárgyát egy-egy sorozatba tartozó termékek összessége képezi. A sorozat nagyságát tekintve lehet kis-, közép- és

nagysorozat. Sorozatgyártás esetén az egyes sorozatok költségeit célszerű egymástól elhatárolni, a termékek gyártással kapcsolatos közvetlen költségeit sorozatként gyűjteni és a sorozatba tartozó termékek önköltségét kiszámítani. A sorozatkalkuláció akkor zárható le, ha a sorozat minden termékén elvégezték az utolsó munkaműveletet is; a terméket mind mennyiségileg, mind minőségileg átvették. **Ezt a módszert az Intézmény nem alkalmazza.**

3. időszaki kalkuláció: Egy időszak alatt előállított azonos termékek előállításával, azonos jellegű szolgáltatások végzésével kell ezt a kalkulációs módszert alkalmazni. **Az Intézmény ezt a módszert nem alkalmazza.**

b.) az alkalmazható önköltség-számítási módszerek

Az önköltségszámítás módszerei:

1. osztókalkuláció,
2. pótlékoló kalkuláció,
 - 2.1. költségek felosztása a pótlékoló kalkulációval
 - 2.2. tevékenység alapú kalkuláció,
3. normatív kalkuláció,
4. vegyes kalkuláció.

1. osztókalkuláció:

A tevékenység kapcsán felmerült költséget nem kell megbontani közvetlen és közvetett költségekre. Az összköltséget el kell osztani az előállított termék mennyiségével. Ez a módszer általában ott alkalmazható, ahol csak egyfajta vagy csak rokonterméket gyártanak nagy mennyiségben, vagy csak egyféle tevékenységet (szolgáltatást) végeznek.

Két fajtája ismert ennek az utókalkulációs módszernek: az egyszerű és az egyenértékszámú osztókalkuláció.

Egyszerű osztókalkuláció során a tényköltségeket a hozzárendelhető tény mennyiségek arányában osztjuk fel. Osztókalkulációval kell megállapítani az egyes kalkulációs egység, a termék vagy szolgáltatás közvetlen önköltségét az elő- és utókalkuláció során.

Az egyenértékszámú osztókalkuláció kézenfekvő megoldás olyan termékek esetében, amelyek azonos anyagösszetételű, munkaműveleteket, technológiát igényelnek és egymástól csak méretben különböznek; olyan szolgáltatások esetén, amelyeknél minden munkaművelet azonos, csak egymástól időben vagy a munkavégzők számában van különbség. Ilyenkor az egyik termékhez vagy szolgáltatáshoz (ezt nevezzük vezérterméknek vagy vezérszolgáltatásnak) arányosítják a többi terméket és szolgáltatást, és az így képzett egyenértékesek segítségével osztják szét a költségeket a termékek között.

Az egyenértékszámú osztókalkuláció esetén először kiszámítjuk a nettó termelési költséget oly módon, hogy a termelés összes költségéből, azaz a bruttó költségéből levonjuk a melléktermék értékét vagy annak költségét. Ezután egy átszámítási kulcs alapján egyetlen termékben – vezértermékben – fejezzük ki az összes ikerterméket. Ennek az egy terméknek meghatározzuk az önköltségét, majd az átszámítási kulcs segítségével kifejezzük a többi ikertermék önköltségét is.

2. pótlékoló kalkuláció:

2.1. költségek felosztása a pótlékoló kalkulációval

A pótlékoló kalkuláció alkalmazása többféle, heterogén termék vagy szolgáltatás végzésénél ajánlott. A lényege ennek a kalkulációs módszernek, hogy keresni kell egy olyan műszaki paramétert, költségjellemzőt, vetítési alapot, amely szoros kapcsolatban van a költségek/kiadások alakulásával, így ezek segítségével a valóság elvének leginkább megfelelne, az adott költséghely-igénybevétel arányában hozzárendelhetők a költséghelyen felmerült költségek/kiadások a költségviselőkre/feladatokra.

A pótlékoló kalkuláció esetén az önköltség megállapításának menete a következő:

1. közvetlen költségek elszámolása folyamatosan, de legkésőbb a termék előállítás vagy szolgáltatás befejeztével az önköltségszámítás egységére
2. felosztandó összegének meghatározása,
3. a vetítési alap összegének, mennyiségének meghatározása,
4. a pótlékkulcs kiszámítása (az általános költség és a vetítési alap hányadosa),
5. a termékekre eső általános költség kiszámítása oly módon, hogy a termék vetítési alapját szorozzák a pótlékkulccsal.

2.2. tevékenység alapú kalkuláció

A tevékenység alapú költségszámítás célja a tényleges erőforrás-felhasználást tükröző, reális költségkalkuláció biztosítása. Nagyobb hangsúlyt kapnak az előkészítő, tervező, az irányító és az ellenőrző tevékenységek. A költségszámítás során a közvetett költségeket azoknak a tényleges hozzájárulásuk mértékében rendeljük hozzá az egyes termékek egységköltségéhez.

3. normatív kalkuláció:

A normatív kalkuláció elsősorban tömeggyártásnál vagy sorozatgyártásnál alkalmazott módszer. Lényege, hogy egy termék norma szerinti önköltségét a gyártás előtt meghatározzák. A norma szerinti közvetlen önköltség az egy egységnyi termék, szolgáltatás előállításához szükséges, a termékhez, szolgáltatáshoz rendelt, az előállításhoz műszakilag szükséges, normák alapján meghatározott költség. A norma szerinti közvetlen önköltség a megfelelő, aktualizált norma meglétét feltételezi. A norma egy olyan tervezett paraméter, ami megmutatja, hogy egy termék gyártásához szükséges erőforrásból várhatóan mennyi kerül felhasználásra. A közvetlen anyagköltség normája változhat. A normaváltozások okozója vagy független külső tényező vagy egy előre elhatározott döntés. A normáról és a normaváltozásokról normanyilvántartást kell vezetni.

4. vegyes kalkuláció

Az előző módszerek egyes elemeinek együttes alkalmazása.

Az Intézmény vonatkozásában az önköltségszámítás használt kalkulációs módszere a tevékenység alapú kalkuláció.

6. Az önköltségszámítás készítésének időpontja, a kalkulációs időszak, az elkészítésért felelős személyek

Az önköltségszámítás készítésének időpontja, a kalkulációs időszak formái:

a) előkalkuláció: az a műszaki-gazdasági tevékenység, melynek során a tevékenység végzésének megkezdése előtt meghatározásra kerül a tervezett, a becsült, az indokolt egységköltség. Számításának alapja lehet műszaki norma vagy összehasonlító adat.

b) közbenső kalkuláció: a termelési folyamat befejezése előtt, a kalkulációs időszak közben ellenőrzési és beavatkozási célból készített önköltségszámítás. Arányosítással, műszaki paraméterek segítségével vagy becslés útján meghatározzuk a termék készülségi fokát, ezzel kapjuk meg a közbenső termelés mérlegértékét.

c) utókalkuláció: az a műszaki-gazdasági tevékenység, melynek során a termelés, a tevékenység befejezése után meghatározásra kerül az adott időszakban elkészült termékek, befejezett szolgáltatások tényleges önköltsége. Az utókalkuláció hű képét ad a felhasznált eszközök mértékéről, a tevékenység szervezettségéről és a gazdaságosságról. Adottságai folytán adatainak elemzése, értékelése segítséget nyújt a következő időszakok tevékenységének szervezéséhez, a gazdaságossághoz és a folyamatos ellenőrzéshez. Az utókalkuláció alapján készülő önköltségszámítást legkésőbb az éves zárlati tevékenység során el kell végezni. Az üzleti év fordulónapjára az utókalkuláció készítés legkésőbbi időpontja a beszámoló készítésének napjához igazodik. Évközben egy-egy szolgáltatás nyújtásának befejeződésekor, a közvetlen költségek elszámolásának időszakát követően akár havonta vagy negyedévente is készülhet utókalkuláció belső felhasználás, jövedelmezőség vizsgálat céljából.

Az Intézmény vonatkozásában az önköltségszámítás használt kalkulációs formája az előkalkuláció az előző költségvetési év költségvetési számvitelének teljesítése alapján.

A kalkulációs időszak kalkulációs egységenként eltérő, szolgáltatásnál a tevékenység kezdetétől a befejezéséig terjedő időtartam. Az időpontok szabályozásánál figyelembe kell venni a tevékenység jellegét, sajátosságait. Az időpontok megválasztása attól is függ, hogy a tevékenységre elő- vagy utókalkuláció készül.

Az egyes kalkulációs egységek önköltségének megállapításához a könyvviteli nyilvántartást és annak kiegészítéseként külön analitikus nyilvántartásból készített összesítő bizonylat alapján kalkulációs lapokat kell kalkulációs egységenként elkészíteni.

Az előkalkulációt minden évet követő március 31-ig, illetve az egyéni igény felmerülésekor kell végezni.

A kalkuláció elkészítése a gazdasági vezető feladata.

1. A kalkulációs költségtényezők

Kalkulációs költségtényezők:

A költségelszámolásnál és a költségfelosztásnál elsősorban azt az általános és kötelező alapelvet kell követni, hogy minden szolgáltatásra, tevékenységre annyi költséget szabad, illetve kell elszámolni, amennyiben az adott időszakban az adott szolgáltatással vagy tevékenységgel kapcsolatban ténylegesen felmerült. A különféle költséghelyekre, illetve költségviselőkre történő elszámolásnál figyelemmel kell lenni arra a követelményre, hogy minden költséget oda kell elszámolni, amelynek érdekében felmerült. Ezt az elszámolási lehetőséget kell biztosítani a beérkezett számlák igazolásánál, amikor a terhelendő költséghelyet fel kell tüntetni a munka egyidejű igazolása mellett.

A költséghelyeken és költségviselőknél való költséggyűjtés valóságának és a költségtakarékosság elvének érvényesítése érdekében a költséggazdálkodás irányítására felelősöket kell kinevezni, akik igazolási és utalványozási joggal rendelkeznek.

Vetítési alap általában természetes mértékegységben meghatározott mérőszám, amellyel a közvetett (általános) költség/kiadás alakulása a legjellemzőbb módon összefügg, amely egy adott költségtényező alakulását döntően befolyásolja.

Az önköltség a termékhez, szolgáltatáshoz kapcsolódó közvetlen költségek és a felosztott, közvetett költségek (kalkulációs költségtényezők) összegeként adódik.

Közvetlen önköltség:

Közvetlenül elszámolható költségként kell figyelembe venni a tevékenység, szolgáltatás teljesítése, valamint az eszközök előállítására érdekében közvetlenül felmerült, illetve kifizetett kiadásokat. A közvetlen önköltség kizárólag az adott termék vagy szolgáltatás egy egységére bizonyítható módon közvetlenül felmerült anyagjellegű ráfordításokat és egyéb közvetlen költségeket tartalmazhatja.

Az egyes kalkulációs egységek közvetlen önköltségét a kalkulációs séma szerinti részletezésben kell kiszámítani:

- a. közvetlenül elszámolható személyi juttatások (bérköltség és egyéb személyi jellegű kifizetések);
- b. közvetlenül elszámolható személyi juttatások munkaadót terhelő járuléka;
- c. közvetlenül elszámolható dologi kiadások (felhasznált anyagok, igénybe vett szolgáltatások);
- d. egyéb közvetlen költségek;
- e. értékcsökkenés, bizonyos feltételek megléte esetén.

Közvetett önköltség

A közvetett költség minden olyan költség, amely nem áll közvetlen összefüggésben egyetlen, előállított termékkel vagy szolgáltatással sem. A közvetett költségeknél a legfontosabb feladat a megfelelő vetítési alap kiválasztása, mivel ennek segítségével kell a költséghelyeken felmerülő költségeket/kiadásokat az egyes tevékenységekre felosztani.

Vetítési alap általában természetes mértékegységben meghatározott mérőszám, amellyel a közvetett (általános) költség/kiadás alakulása a legjellemzőbb módon összefügg, amely egy adott költségtényező alakulását döntően befolyásolja.

A közvetett önköltség kizárólag az adott termék vagy szolgáltatás egy egységére jutó közvetett költségeinek összessége.

2. Az önköltségszámítás tárgya, kalkulációs egység

Az önköltségszámítás tárgya az a konkrét termék vagy szolgáltatás, amelyről a kalkuláció készül. Az önköltségszámítást az önköltségszámítás tárgyának természetes egységére kell elkészíteni.

Az önköltségszámítás tárgya a kalkulációs egység.

A kalkulációs egység a termelésnek, a szolgáltatásnyújtásnak az az eredménye, amire vonatkozóan az önköltségszámítás során a költségszámítások elvégezhetőek.

A kalkulációs egység valamilyen mérőszám segítségével jól mérhető. Ez a mérőszám lehet természetes mértékegység (például m, db, kg), amelyet a termelés esetén a termék értékesítéskor használt mértékegységéhez indokolt igazítani, vagy lehet valamely módszerrel képzett műszaki-gazdasági mutató (pl.: élelmezési nap, látogatók száma, utaskilométer), amely főként szolgáltatásnyújtás esetén jelenthet megfelelő megoldást. A kalkulációs egység kiválasztásakor fontos szempont, hogy a hozzá kapcsolódó közvetlenül felmerülő költségek azonosíthatóak legyenek.

A kalkulációs séma az önköltségszámítás tárgyára vonatkozóan tartalmazza azokat a költségeket, melyek:

- a. a termék előállítása, a szolgáltatás nyújtása során közvetlenül felmerülnek,
- b. az előállítással, a szolgáltatásnyújtással bizonyíthatóan szoros kapcsolatban vannak,
- c. a termékre, szolgáltatásra megfelelő mutatók segítségével elszámolhatók.

Termékértékesítést az Intézmény nem végez.

A szolgáltatási tevékenységre alkalmazható javasolt kalkulációs séma a következő:

+Közvetlen önköltség
+Közvetett önköltség
= Teljes önköltség

Részletesen:

+Anyagköltség
+Igénybe vett szolgáltatások értéke
+Eladott áruk beszerzési értéke
+Eladott (közvetített) szolgáltatások értéke
+Béreköltség
+Személyi jellegű egyéb kifizetések

+Bérfárulékok
+Értékcsökkenési leírás
= **Közvetlen költségek összesen:**
+ **Közvetett költségek (felosztandó költségek):**
 (vetítési alap:)
= **Teljes önköltség összesen:**

Közvetlen költségek különösen:

Közvetlen anyagköltség: A közvetlen anyagköltség elsősorban az előállítás során felhasznált anyagok értékét tartalmazza beszerzési áron. Az anyagköltségek körébe sorolható, különösen a szakmai anyagok, beruházás, felújítás során használt anyagok, üzemanyag, stb.

Szolgáltatások közvetlen költsége: A tevékenység elvégzéséhez szükséges külső szolgáltatások (alvállalkozók) várható, illetve tényleges költségei tartoznak ide.

Közvetlen személyi juttatások: Ebbe a körbe tartoznak azok a személyi juttatások, amelyek a kalkulációs egység terhére közvetlenül elszámolhatók, utalványozhatók. Ide tartoznak a rendszeres és nem rendszeres, valamint a külső személyi juttatások.

Közvetlen személyi juttatások munkaadókat terhelő járulékai: A kalkulációs egységre elszámolt személyi juttatások után fizetendő járulékok így a jogszabály által meghatározott szociális hozzájárulási adó.

Egyéb közvetlen költségek: Gépek, gépkocsi üzemeltetési költsége, egyéb szolgáltatások (biztosítási díj, bankköltség), különféle egyéb kiadások, befizetések.

Értékcsökkenési leírás: Az értékcsökkenési elírás elszámolásával kapcsolatos előírásokat az INTÉZMÉNY számlarendje tartalmazza. A termék, szolgáltatás önköltségének számításánál az elszámolt értékcsökkenést bizonyos esetekben figyelembe lehet venni. Az értékcsökkenés közvetlen költségként akkor vehető figyelembe, ha

- bizonyíthatóan szoros kapcsolatban van az önköltségszámítás tárgyával,
- a termékre, szolgáltatásra megfelelő mutatók, jellemzők segítségével felosztható

Közvetett költségek különösen:

Közvetett, felosztandó kiadás: az épületek és hozzájuk tartozó berendezések energia felhasználásának a kiadásai, melyek a villamos energia, a gáz, a távhő, a víz és csatornadíjak kiadásait foglalják magukban. Az energia kiadásainak felosztása általában az egy négyzetméterre jutó kiadások arányában történik.

IV.

Az egyes szolgáltatás nyújtások önköltségszámításának tartalma

Az Intézmény az alábbi termékértékesítéssel és szolgáltatásnyújtással kapcsolatban jogosult számlakiállításra, mely alapján a kalkulációs egységek:

1. Ingatlanok eseti és rendszeres bérbeadása,
2. Közvetített szolgáltatások,
3. Közérdekű adat iránti igény teljesítése,
4. CD lemezre írás,
5. Kényelmi szolgáltatás egészségügyi ellátással kapcsolatban.

Termékértékesítést az Intézmény nem végez.

Az Intézménynél nem biztosítottak a feltételei a saját kivitelezésben végzett beruházási tevékenységnek, ezért erre vonatkozóan az önköltségszámítás nem került meghatározásra.

1. Ingatlanok eseti és rendszeres bérbeadása

A bérbeadó tevékenység célja, hogy az Intézmény működési célú saját bevételeit szabad, vagy másra nem használható kapacitásainak hasznosításával kiegészítse.

A bérbeadási tevékenység kiterjed az Intézmény üzemeltetésében lévő valamennyi ingatlanra.

Az Intézmény bérbeadói tevékenységét az alábbi jogszabályok figyelembevételével folytatja:

- a lakások és helyiségek bérletéről szóló 1993. évi LXXVIII. törvény
- a Polgári Törvénykönyv 2013. évi V. törvény,
- a nemzeti vagyonról szóló 2011. évi CXCVI. Törvény.

Az ingatlanok bérbeadásánál a mindenkori piaci lehetőségeket vesszük figyelembe. A bérleti díjakat évente az inflációval emeljük.

Új bérletek esetében önköltségszámítás alapján, a piaci lehetőségeket figyelembevéve történik. A megkötendő szerződésnek rendelkeznie kell az inflációkövetés módjáról és mértékéről.

Meglévő bérletek esetén az érvényes bérleti szerződésben meghatározott bérleti díj módosítására - a szerződésekben foglalt éves infláció követés kivételével - a polgári jog szabályai az irányadók.

Nem lakóingatlan bérbeadása

Az önköltségszámítás az ingatlan vagyonyilvántartásának adatai alapján történik.

Vetítési alap: a vagyonyilvántartás szerinti terület nagysága.

Az épületek Szentendre Város Önkormányzatának tulajdonában vannak, ezért az

amortizációt a Fenntartó számolja el.

Az éves karbantartás előirányzatát a mindenkori költségvetés tartalmazza, amely fedezi a javítási, fenntartási munkákat.

Működés során felmerülő közüzemi számlák, m2 arányosan továbbszámlázásra kerülnek.

Az üzleti helyiségek pályázat útján, a legmagasabb bérletdíjat fizető Pályázónak kerül kifizetésre Szentendre Város Önkormányzat Polgármesterének tájékoztatásával.

2. Közvetített szolgáltatások

Az Intézmény által vásárolt és harmadik személlyel kötött szerződés alapján részben vagy egészben, de változatlan díjszabással továbbszámlázott szolgáltatások (gáz-, víz-, villamos energia-, távhő-, vezetékes- és mobiltelefon díj) önköltsége a szolgáltató által egy egységre meghatározott aktuális díjtétel, ezért további **önköltségszámítás nem indokolt.**

3. közérdekű adat iránti igény teljesítése

Az Intézmény a közérdekű adatokat térítés ellenében szolgáltatja az ügyfelek részére.

A közérdekű adat iránti igény teljesítéséért megállapítható költségtérítésként az Intézmény a közérdekű adat iránti igény teljesítéséért megállapítható költségtérítés mértékéről szóló 301/2016. (IX. 30.) Korm. rendeletben rögzített maximális mértéket határozza meg.

A közérdekű adatok kérelemre történő szolgáltatása esetén további kalkuláció elvégzésére nem kerül sor.

4. CD-lemez írás

Az adathordozóval kapcsolatos közvetett dologi kiadások nem állapíthatók meg, ezért csak a közvetlen költségeket kell figyelembe venni a függelék alapján.

Az adatszolgáltatással kapcsolatban felhalmozási kiadások megállapítása nem releváns.

5. Kényelmi szolgáltatás egészségügyi ellátással kapcsolatban.

Az Intézmény az egynapos sebészeti ellátáshoz kapcsolódóan külön igényelhető, az ellátás igénybevételét kiegészítő kényelmi szolgáltatásként biztosított altatás tekintetében önköltséget állapít meg.

Az altatás önköltsége tartalmazza a szolgáltatás nyújtásával közvetlenül összefüggő személyi jellegű ráfordításokat és azok járulékait, különösen az aneszteziológus orvos, az asszisztens, illetve az ellátásban közreműködő egészségügyi dolgozók időarányos költségét, továbbá a felhasznált gyógyszerek, szakmai anyagok, egyszer használatos eszközök, fertőtlenítőszer, orvosi gázok, valamint az igénybe vett szolgáltatások költségét.

Az önköltség részét képezi továbbá az altatáshoz kapcsolódó eszközök, berendezések, műszerek és helyiségek használatával összefüggő értékcsökkenés, karbantartási és közüzemi költségek arányos része, valamint az általános működési költségek indokolt hányada.

A közvetlenül el nem különíthető költségeket az Intézmény az altatások száma, az altatás időtartama, a műtéti idő, az igénybevételi alkalmak száma vagy más, a szolgáltatás jellegéhez igazodó vetítési alap alkalmazásával osztja fel.

Az altatás, mint kényelmi szolgáltatás igénybevétele önkéntes, annak igénybevétele az egészségügyi ellátásra való jogosultságot, az ellátás szakmai tartalmát, sorrendjét és minőségét nem befolyásolhatja. A szolgáltatás térítési díjának megállapítása során az Intézmény az önköltségszámítás alapján kimutatott szolgáltatási önköltséget veszi alapul, a részletes díjmegállapítási, nyilvánosságra hozatali és befizetési szabályokat pedig a térítési díj szabályzat tartalmazza.

V. Záró rendelkezések

Jelen szabályzat az aláírás napján lép hatályba, mellyel egy időben a korábbi, hasonló tartalmú szabályzat hatályát veszti.

A szabályzat főbb irányainak meghatározásáért, a szabályzat elkészítésért és végrehajtásáért a gazdasági vezető a felelős.

A szabályzatot annak tartalma szerint az Intézmény feladatellátásban összes dolgozójának meg kell ismernie, és annak betartásáért felelősséggel tartoznak.

Kelt: Szentendre, 2026. január 5.

.....
Intézményvezető

Készítette:

Kelt: Szentendre, 2026. január 5.

.....
gazdasági vezető

1. számú függelék

Számítási segédlet az önköltségszámításhoz

ELŐKALKULÁCIÓ

Önköltségszámítás tárgya:

CD-re írás

Közvetett költségek megállapítása

Személyi juttatások (Ft-ban)

Vetítési alap:	SZEI személyi juttatásának összege / létszám		
	Egy személyre jutó éves illetmény	1809691101	
		141	
		12834688,66	
	Egy munkanapra jutó illetmény	12834689	
		365	
		35163,53151	
	Egy órára jutó illetmény	35164	
		8	
		4395,5	
4396			

Dologi kiadások

Vetítési alap:	Adatszolgáltatáshoz szükséges adathordozók beszerzési ára, tárgyi eszközök amortizációs költsége		a főkönyvi nyilvántartásból megállapítható az adathordozó eszköz beszerzési ára
			az amortizációs költség a tárgyi eszköznyilvántartásban szereplő állományi érték alapján határozható meg (a táblázatban átlagos piaci érték szerepel)
	Egy fénymásoló gép éves amortizációja	300000	
		0,33	
		133000	
	Egy számítógép éves amortizációja	150000	
		0,33	
		166500	
	Egy fénymásoló gép egy	133000	
		260	

	napra jutó amortizációja	511,5384615	
	Egy számítógép egy napra jutó amortizációja	166500	
		260	
		640,3846154	
	Egy fénymásoló gép egy órára jutó amortizációja	511,5384615	
		8	
		63,94230769	
	Egy számítógép egy órára jutó amortizációja	640,3846154	
		8	
		80,04807692	
	Egy fénymásoló gép egy percre jutó amortizációja	63,94230769	
		60	
		1,065705128	
		1	
	Egy számítógép öt percre jutó amortizációja	80,04807692	
		12	
		6,670673077	
		7	